

“Pas nu ik een been mis, hebben mensen medelijden”: Kimberly wilde een euthanasie, maar deed dat op het laatste nippertje toch niet

Wanneer Kimberly Michel (32) lichtgewond raakt tijdens haar werk, denkt ze dat de pijn aan haar voet snel voorbij zal zijn. Maar maanden worden jaren, en na enkele operaties wordt de pijn alleen maar intenser. “Bij iedere aanraking stuwde ik in elkaar. Ik wilde er een einde aan maken.” Maar dan ontmoet Kimberly een dokter die haar leven volledig op z'n kop zet.

Glenn Haex 08-09-24, 13:00

Dat ze nog leven, is een wonder. In onze reeks [‘Medische mirakels’](#) interviewen we Vlamingen die oog in oog kwamen met de dood en die strijd onverwacht níét verloren.

“Het is zo raar hoe het leven kan uitdraaien. Ik ben op dit moment fysiek gezond en voel me mentaal goed, maar toch vragen mensen op straat of ze me kunnen helpen. Toen ik het écht nodig had, deed niemand dat.” Voor ons zit Kimberly Michel. Een 32-jarige vrouw werkzaam bij de FOD Volksgezondheid én drager van een prothese. Bijna tien jaar aan een stuk had Kimberly pijn. Zo veel pijn, dat ze bijna besloot om een einde te maken aan haar leven. Vandaag wil ze haar verhaal vertellen: “Om mensen in dezelfde situatie te laten weten dat het nooit te laat is.”

Kimberly haar verhaal begint in 2013. “Het jaar waarin ik als beëdigd ambtenaar voor de stad Anderlecht aan de slag was. Op 11 augustus deed ik samen met een politiecommissaris controles in nachtwinkels. In een van de nachtwinkels liep onze controle volledig fout en werd een man fysiek agressief. Daarbij verpletterde hij mijn enkel. Het resultaat? De ligamenten van die enkel waren stevig geraakt en ook enkele tenen waren gebroken.”

Op dat moment is Kimberly zich nog van geen kwaad bewust. “Ik wist dat ik enkele weken thuis zou zitten, maar maakte me er verder geen zorgen over. Het pijnlijke gevoel bleef na maanden rust echter aanwezig. Vlot wandelen was onmogelijk geworden. Na vele doktersafspraken kwamen we er uiteindelijk achter dat het kraakbeen aan mijn enkel was losgekomen. Een kijkoperatie was dringend nodig om dat kraakbeen te verwijderen.”

Blijf op de hoogte

Krijg een melding bij belangrijke berichten over Breaking nieuws.

Ik slikte iedere dag pijnstillers. Denk aan tramadol, fentanyl, morfine en zelfs ketamine

Kimberly

Morfine en ketamine

Het resultaat van die operatie valt tegen. “Ik kon nog altijd niet voldoende bewegen. Er werd aangeraden om opnieuw onder het mes te gaan, maar dat was de foute keuze. Zodra ik wakker werd, voelde ik een enorme pijn. Ik weet nog dat ik letterlijk riep: ‘Mijn been staat in brand’. De dokters probeerden me nog gerust te stellen. Ze vertelden dat de pijn tijdelijk was en na de revalidatie zou verdwijnen. Maar dat gebeurde nooit (*stilte*).”

De Belgische artsen kunnen geen oorzaak vinden voor Kimberly’s pijn, waarop ze haar doorsturen naar het AMC, het universitair ziekenhuis van Amsterdam. “Daar kreeg ik te horen dat ik CRPS of het complex regionaal pijnsyndroom had. Ik had geen flauw benul wat dat was. De dokters legden uit dat het om een aandoening ging die voor hevige pijn zorgt na een letsel. Er is nog maar weinig over bekend, waardoor de behandelmogelijkheden beperkt zijn.”

De Nederlanders raden de jonge vrouw aan naar de Belgische pijnkliniek te gaan. “Daar probeerden de artsen de pijn te verzachten met een neurostimulator, een klein apparaatje dat elektrische schokken afgeeft. Ook hebben ze geprobeerd om mijn zenuwen door te branden om zo de pijn weg te

nemen. Deze oplossingen werkten niet of niet lang genoeg. Als iemand nog maar tegen mijn enkel botste, moest ik huilen van de pijn. Ik vroeg aan de dokters om mijn been te amputeren, maar geen enkel ziekenhuis zag dat zitten. Dus slikte ik iedere dag verschillende pijnstillers zoals tramadol, fentanyl, morfine en zelfs ketamine.”

Ik had er vrede mee genomen dat ik ging sterven. Maar om mijn moeder een plezier te doen, maakte ik toch een afspraak bij die dokter

Kimberly

De stap naar euthanasie

Jaren gaan voorbij en Kimberly blijft iedere dag pijn hebben. “In 2022 vond ik dat het genoeg was. Mijn euthanasieaanvraag was eigenlijk al in 2020 goedgekeurd, maar ik besloot om te wachten voor mijn mama. Zij woonde naast mij en kwam me iedere dag verzorgen. Ik wilde haar niet alleen achterlaten op deze wereld. Maar in 2022 gaf zij toch haar toestemming. Ze zag hoe hard ik aan het afzien was.”

Kimberly, toen 30 jaar oud, neemt daarop het besluit om op 6 oktober 2022 uit het leven te stappen. “De zomer ervoor gingen mijn mama en ik nog een laatste keer op vakantie naar de zee. Daar kwamen we toevallig een bevriend koppel tegen en ik vertelde hen dat dit ons allerlaatste etentje was. Het koppel raadde me aan om een chirurg in Antwerpen te contacteren. Hij stond bekend als een dokter die bereid is om anders na te denken over de klassieke geneeskunde. Misschien zou hij wel een amputatie willen uitvoeren.”

Lees verder onder de foto.

Het doodskaartje van Kimberly © Pieter-Jan Vanstockstraeten / Photo News

“Ik geloofde er eerlijk gezegd niet meer in. Mijn doodskaartje was al ingevuld, de kapper geboekt en mijn kist gekozen. Ik had er vrede mee genomen dat ik ging sterven. Maar om mijn moeder een plezier te doen, maakte ik toch een afspraak bij die dokter.”

En dan krijgt Kimberly verrassend nieuws: “Die dokter wilde effectief mijn been amputeren. Ik had zwart op wit bewijs dat ik ondraaglijke pijn leed, dus hij zag geen reden om het niet te doen. Ik ging akkoord, waarbij ik een formulier moest ondertekenen dat het op eigen risico was. Het klinkt cru, maar of ik nu dood zou gaan door een operatie of door euthanasie, mij maakte het op dat moment niet meer uit. De eerste dag waarop een operatie mogelijk was? 6 oktober 2022, exact dezelfde dag als mijn euthanasie gepland stond. Hoe gestoord kan het lot zijn?”

De grote operatie

Dan breekt de dag aan die alles zal bepalen voor Kimberly. “Er was geen zekerheid of de amputatie alle pijn zou wegnemen, dus het was letterlijk alles of niets. Ik had bovendien het gevoel dat ik niet meer wakker ging worden.”

Dat gevoel blijkt uiteindelijk nergens voor nodig. “Het klinkt heel vreemd, maar toen ik mijn ogen opnieuw opende, was ik zo gelukkig. Mijn been was weg, maar mijn pijn was ook weg. Ik had me al jaren niet meer zo gevoeld. Ik moest naar het toilet en kon dat op de eerste dag al hinkelend doen. Zoiets was ervoor bijna onmogelijk. Het verlies van mijn been deed mijn wereld weer opengaan. Mijn mama, die altijd mijn rots in de branding was geweest, kon haar ogen niet geloven.”

Na vier maanden revalideren en afkicken van pijnmedicatie, is Kimberly volledig pijnvrij. “Vandaag ben ik opnieuw voltijds aan het werk. Ik doe zeker tienduizend stappen per dag en neem regelmatig de fiets. Het is raar hoe mensen nu plots medelijden met mij lijken te hebben. Ze supporteren bijna als ik voorbij kom gefietst met mijn prothese. Toen ik in een rolstoel zat en mijn beide benen had, was dat ondenkbaar. Meer dan een keer kreeg ik toen te horen dat ik het voor de aandacht deed, dat ik toch prima kon lopen. Maar ik probeer al die negatieve herinneringen van mij af te zetten. Ik ben gewoon heel blij dat ik er nog ben.”

Lees verder onder de foto.

© Pieter-Jan Vanstockstraeten / Photo News

“Hoe het zit met mijn dokter? Die volgt mij nog altijd vanop een afstandje op. Zijn naam kan ik niet verklappen, omdat hij niet in beeld wil komen als de amputatiedokter. Wat ik wel kan zeggen is dat ik hem eeuwig dankbaar ben. Hij durfde wat anderen niet durfden, en dat zullen mijn mama en ik nooit vergeten.”

“Uitzonderlijk dat dit gebeurt”: euthanasie-expert Wim Distelmans over het verhaal van Kimberly

“De euthanasieaanvraag die Kimberly indiende, was er eentje in de categorie niet-terminaal”, vertelt professor palliatieve geneeskunde Wim Distelmans (UZ Brussel/VUB). “Daarbij gaat het over mensen die ondraaglijk lijden, maar niet stervende zijn. Er is dus geen behandeling voor hun pijn, maar ook geen grote kans dat ze er snel aan zullen overlijden.”

“Er zijn maar twee landen in de hele wereld waar je in zo'n situatie een euthanasie kan laten uitvoeren: België en Nederland.” In ons land gaat het om een minderheid van de gevallen.” [Volgens de meest recente cijfers \(2021\)](#) waren iets meer dan 14 procent van alle euthanasiegevallen niet-terminaal.

“Een goedkeuring voor een euthanasie als je niet-terminaal ziek bent, gebeurt niet zomaar. De arts die de euthanasie uitvoert moet de aanvraag door twee andere gespecialiseerde artsen laten goedkeuren. Ook de patiënt heeft er vaak al lang over nagedacht. Het is daarom heel uitzonderlijk dat iemand op het laatste nippertje afwijkt van het plan.”

Heb je nog meer vragen over euthanasie? Prof. Distelmans [beantwoordde eerder voor HLN](#) lezersvragen over een levenseinde.